„Kas Juku kodu?“ küsis tillukene hääl üle altpere talu ukse, kui poisikest mitte wärawas mõnda aega näha polnud.

„Ei ole praegu kodu. Tule Else räägi mulle senni juttu, kui ta koju tuleb!“ wastas talu perenaese mabe heal.

„Millal ta tuleb koju? Mul on igaw,“ helises jälle tillukene keel.

„Oota ikka, oota külap ta tuleb pea. Tule istu siia mu kõrwa, ma otsin sulle kapist midagi, siis läheb aeg hoopsamaste mööda,“ trööstis perenaene ja tahtis kapi kallale minna, aga Elsekene oli liig hädaline. Juba ta jooksis aida juure; juba akawärawasse; waatas üle mulgu heinamaale ja silmas tagasi tulles reheoluse wärawa alt sisse, kas oma mänguõpru mitte kusagilt ei leiaks.

„Ei ole ühti! Kodune eit käskis kohe tulla. Ma ei tohi oodata, teise-pere eit! Kui Juku koju tuleb, siis tulgu ta otse Atsiga meile. Eit andis mulle midagi head.“

Weel meelitas teise-pere eit Elsekest oma juure, aga see oli juba üle tänawa. Ei kuulnudki kutsumise healt.

Else ei olnud aga mitte üksi ülewalt talus, waid seal oli weel teine tüdrukukene, Maret; aga Maret oli alati haiglane ja ei suutnud kunagi elawa Elsega koos hüpata ja joosta.

Else läks altperest koju tagasi; astus taha kambri; wõttis tooli ja tõi selle abil kapi otsast ühe saiakringli alla, mis ta homiku ema käest oli saanud ja nüüd Jukuga tahtis jagada.

Tal oli aga enesel parajaste saiasõõmise bimu ja ei läbenud Juku tagasi tulekut oodata. Maret juhtus just toas olema ning sai sel kombel ühe jao kringlit omale, suurem osa kadus lühikese ajaga wäikese Else terawate hammaste alla.

Wiimast suutäit pikemalt süües ning raasukest suus weel keelega pöörates, et saia magu kauemalt suhu jäeks, tuli ka juba Juku karates.

„Juba otsas!“ hüüdis Else talle wasta.

„Mis on otsas?“ küsis Juku ja wahtis terawaste Else suud, mis weel käis.

„See on otsas, mis ma praegu sõin.“

„Kuule sa oled saia söönud ja minu ilma jätnud,“ kiljus Juku esmalt elawalt, ta oli Else ligi astunud ja Else

suust saia lehku nuusutanud; „ja minu ilma jätnud,“ kordas kaunis nukralt ja ju woolasiwad pisarad üle poisi palede.

Nüüd jõudis ka neljas mestamees, wäikene paks, pikaldane Atsi weeredes üle ukse tuppa.

„Kas Else jälle löi Jukut, et ta tõnnib?“ nende tasaleste räägitud sõnadega astus praegu tulnud poisMareti juure.

„Ei löönud. Aga saiakringli ta sõi enne ära, kui Juku siia sai,“ wastas Maret.

„Ära sellepärast nuta, Juku! kui ka sina oleksid saanud, mina oleksin ikka ilma jäänud. Ega Else oleks mulle saia annud?“ pööras pois küsides wäikese plika poole, kes isegi ei teadnud, kas ta pidi Juhaniga ühes nutma või tema üle naerma.

„Küll oleksin annud sulle saia, kui sa aga kodu oleksid olnud,“ oli Else wastus.

„No siis nuta aga Juku peale, minu eest ka,“ ütles nüüd Atsi Jukule.

10. Mihkel ja Wiiu.

Rautamise tööga sain parajaste walmis. Töitasin õige hoolega, et kellegil waja poleks minu pärast kaua oodata. Mina ise ei salli kaua ootamist, ei poes ei kõrtsis, ei mõisas ei kusagil, sellepärast ei soowi ma ka, et keegi minu järele peab kaua wahtima. Mund kui sööma lauale, sealt ma ei tõuse enne kui lusika käest panen. See on nõnda minu wana seadus Seal wõib oodata mu järele, kes tahab, kes ei taha, wõib ära minna. Kuid sellega ma ei ole mitte üsna lausa rahul, et see Mihkel mu nüüd siia tema oma lugu pani kirjutama, parem meie oleksime selle laulupidu teekonna wõinud wiisakalt ette reasse seada. Sealt oleks ometigi midagi wõinud õppida. Mul ilusad tähendused ja üks kiri ka, need oleksiwad wõinud sisse tulla.

Aga kus mu lumekibemete tähendus on jäenud? Selle ma wõtsin ju esmalt kaasa ja jätsin siia Mihkli laua peale. Ära kadunud! Sest on kahju. Ma tahtsin lumekibemete waral nii ilusaste ära seletada ja reisiloosse ülesse panna, kuda laulupeol üks taktikepp ja üks ainus heal, mis laulujuhataja andis, kõik selle põhjatuma hulga lauljaid ühte wõi, kokku kõlawalt ja ühel mõõdul helisema pani, nagu

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1885, lk 26